

1143. szám.
1880. Julius 11.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. **Kiadóhivatal**: Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXIII. évfoly.

A kálomisták éljenek!

Nem jutott senkinek eszébe,
Hanem nekik *oda* jutott,
Hogy hisz' minékünk se ingünk, se
Gallérunk a teutonok.
Felőlük jól megélhetünk mi,
Üsse kő hát a németet, —
Nem muszáj a nyelvét tanulni — —
— A kálomisták éljenek.

Nem muszáj hát! A mi beszédünk
Se tudják ám a sógorok;
Hanem hiszen megértik ők azt,
Ha kerül arra a dolog.
Adtunk mi már leczkét e nyelvből
Nekik . . . azt nem felejtik el.
Soh'se féljünk, hogy megakadjunk:
Nem értik a nyelvünk mivel.

Nix dájcs sógor! Ez most a jelszó,
A kálomisták jelszava,
Csak aztán e jelszó a pusztán
Hiába szét ne hangzana.
Az a jelszó: »nőjjön a nemzet!«
Biz' isten, mégis szép dolog;
Hallgassuk meg hát, mit hirdetnek
E szegény, hü apostolok.

Nem hiába tartják mi nálunk:
»Magyar a kálvinista hit!«
Rá is vall erre untalanszor,
Legujabb példa im ez itt.
Bárcsak lenne a kálomisták
E vallása *közös*, — s vele
Pápista, zsidó, kálomista,
Mind Egy Akolba gyúlne be.

ASSZONYT KISÉR, — ISTENT KISÉRT.

EGY JÓ PAJTÁS REGÉNYÉBŐL.

Irta: JÓKAI MÓR.

— Folytatás. —

z volt az első gondolatom, hogy megyek a lánczhidra. Ha babonás volnék vagy hinnék a clairvoyanceban, azt mondanám, hogy ez sejtelemből történt; de azt hiszem, hogy realisabb kutforrása volt ez ötletemnek annál. Csak egy pillanatig néztem a szemébe, mikor a kapu alatt találkoztunk; de ez alatt is volt valami beszédszerű a szemében; mintha azt mondta volna, hogy »megint utban vagyok ám már oda, a honnan egyszer visszahoztál.« Ez az a Dunafenekétnéző tekintet!

Nem csalódtam. Ott állt megint a lánczhid oszlop kandelaberéhez lapulva, s a mellvéden át lenézett az oszlop gerinczén megtörő habokra. A járókelők nem ügyeltek rá.

Odatámaszkodtam mellé csendesen.

Mikor észrevett, karikára felnyitotta a szemeit, s eifulladt hangon suttogá.

— Hogyan talált ön utánam?

— Ugy, hogy tudtam, miért keres ön? s miért fut előlem?

Egyszerre felém fordult heves mozdulattal.

— Ugy e, hogy nem ön parancsolta nekem »azt?«

— Kitaláljam, hogy mit?

— De ne mondja meg! Csak azt mondja, hogy nem igaz, akkor bizonyosan nem az.

— Tudtam én azt!

— Mit tett ön azzal a tárggyal, a miről azt mondtuk önnek, hogy azt nekem kell átadnia?

— Ön hát tudja, hogy mi az?

— Hogy ne tudnám? hiszen megvettem. A leány elsápadt, és reszketett.

— De ön nem akarja azt a rettenetes dolgot elkövetni vele?

Elkezdtem kacagni. »Csak nem vagyok bolond!«

Erre ő is elkezdett nevetni. Olyan az, mint mikor valaki nagy kint szenved, s visszatartja a jajsztót, míg egyszer aztán kitör belőle;

s az olyan jól esik. Olyan volt a kacagása mint a galambnevetés: az arcza még is egészen átmelegedett tőle.

— Hát ugy-e bár csak tréfa volt öntül az, a mit annak az embernek mondott?

— Csak az az egy nem volt benne tréfa, hogy ez által kényszerítettem azt az embert önnek a védelmére kelni az atyja ellen.

— Inkább hagyott volna ön mindennap megveretni. Hiszen elmulik az, s nem fáj nagyon.

— Hát aztán hová tette ön azt a veszedelmes eszközt, a mit hozzám kellett volna hoznia? Csak nem hordja magával?

— Óh nem. Reggel, még sötétben eljártam vele ide a lánczhidra, s itt beledobtam a vízbe, a hol legmélyebb. A partrul azért nem akartam bedobni, mert ott megláthatná valaki, s a sekély vízben rámehetne valami hajó, s még felrobbanthatná.

— Azt nagyon okosan tette. És azután?

— Azután átmentem a budai oldalra, ott egyet sétáltam a rakparton, s úgy kerültem vissza a hid másik oldalán.

— Azt is nagyon okosan tette.

— Jól van. De már most mi lesz, ha haza megyek? Ugy-e arra nem gondolt ön, hogy valamit kell felelnem annak az embernek, ha azt kérdezi, voltam e önnél? Akár azt mondom, hogy igen, akár azt hogy nem, csak az én kinom lesz.

Mélyen elpirult az arcza még csak a szó kimondásául is.

— Hát ez igen egyszerű dolog. Megmondja ön neki az igazat. Otthon nem talált. Szállásomon egy idegen falusi ur telepedett le, aztán rám várt a klubb előtt; s ott találkoztunk a kapu alatt. Ennek aztán önre nézve semmi következése nincs.

— De hát a dinamit-töltény?

— Azt én átvettem öntől, s többet nem tud róla.

— De ez már nem igaz. A történet a Duna fenekén fekszik.

— Én is odadobtam volna azt.

— És azután holnap és holnapután, meg mindennap, a míg a történeteket mind elhordtam, folyvást azt mondom neki? — De hát arra nem gondolt ön, hogy egyszer az az öröngő követelni fogja a munka sikerét, s miután az nem következik be, önt számadásra fogja vonni.

— Hát az az én dolgom lesz.

A leány ösztötte a kezét, úgy könnyörgött.

— Uram! Ne kezdjen ön ezzel az emberrel semmit! Se tréfából, se komolyan. Ön nem képzeleli minő ember ez? Velem, nem bánom, akármi történik. Nyomorult némberek vagyok. Ön nem sejtí minő mélység fölött jár!

Olyan rémület volt a szemeiben kifejezve, mint mikor valaki egy holdkóroszt lát a torony tetején mászkálni s várja, hogy mely perczben esik le?

Még soha sem láttam valakit olyan szépen könnyörögni a szemeivel. Ez a szegény leány nem magát félti, hanem engem.

— Egy cseppet se busuljon azon, Agnes kisasszony. Már sexta diák korom óta benne vagyok én mindenféle conspiratióban. Egyből se lett soha gáliczkő. Tréfa annak a vége nálunk. Ismerem én a mi talajunkat, nem terem az meg abban. Sok levelet hoz, de termésre soha sem kerül a sor. Az én magyarom duzzog, pattog fenyegetőzik; aztán mikor kezében a kés, előtte az ellenség, a kire azt kifente, akkor leszel vele neki egy darab kenyeret: »nesze ilyenadta! Ne koplalj, mint otthon!«

Azt gondoltam, hogy megnevettetem vele; de csak a fejét ingatta csendesén: — nem állt most már a nevetés olyan könnyen nála. Elég volt egyszer.

— Csakhogy ez nem az ön »magyarja.« Ez nem olyan ember, mint a kikkel ön özsze szokott ülni, vig poharazás közt, országvilág füle hallatára székely puttsot csinálni. Ez magában tervez és nem ismer semmi emberi érzést. A mi érzése van, az vagy állaté, vagy ördögé. Egyszer már megölt egy leányt, azért, mert nem akart — kutyája lenni. S ezzel a

tettével még dicsekedni szokott. A vetélytársa is rálött és megebesítette. Sok esztendeig ült a börtönben: ott elszokott mindentől, a mi élvezet: bort, dohányt nem osztanak ott. Megtanult dolgozni és tervezni. S most is ugyan azon életet folytatja, mintha még mindig Szamosujváron üle. Naphosszant nem hagyja el földalatti oduját. Meg vonja szájátul a falatot, mikor a gyár nem dolgozik elmegy a gabonacsarnokba zsákok hordani, vagy az indóházhoz hordár kíségetőnek, semmi munkát nem átal, s a megtakarított pénzen gépeket szerez össze, a miket nem hágy megtekinteni senkinek; és könyveket, a mik angol, franczia, olasz, nyelven vannak írva. Járat orosz lapokat, a miket csak titokban lehet megszerezni. Minden nyelvet megtanult magától, s ha idegen jön hozzá, eltagadja valamenynyit, azt mondja, csak magyarul tud. Nem is beszél semmiről, csak a mi a világban történik. Aztán senkit sem szeret. Elötte nincs se Isten, se nagy ember. Költői művet nem olvas soha. A nők számára csak egy elnevezése van; — mit én ki nem mondhatok. A kinek vagyona van, az ő előtte tolvaj; a kinek becsülete van, az ő előtte csaló. A kire valamit rábiz, az után alattomban kémkedik. S a halált úgy megveti, mint a hogy csak megvetheti azt egy dynamit gyártó, a kinek minden lépése alatt úgy döng valami folyton, mintha egyik sirdombrul a másikra lépne. — Oh uram, ezzel az emberrel még egy városban lakni sem jó. Én ha futhatnék, a föld tulsó oldalára futnék előle.

— Mind azzal, a mit ön mondott fölőle, csak érdekesebbé tette őt előttem. Kezdek beléseretni. Van nekem már egész gyűjteményem ilyen furcsa ismerősökből. Csak hogy még eddig mindegyikre kiszült, hogy nem igazi, csak utánzat. A kit ebben a nummismaticai gyűjteményemben egy darabig, mint néplázító, mint attentátum tervező demagot tartogatok, egyszer csak a revers oldalán úgy mutatja be magát, mint legujabban kinevezett adórectificáló hivatalnok. Én merem önnek ígérni, hogy ha sokáig ismeretségben leszünk Kozák urral, én becsinálom őt valami állami gyárba műszaki felügyelőnek, s majd meglássa, hogy milyen derék jámbor ember lesz belőle.

— Azt én nem hiszem.

— Pedig ez természetes. Az embereket elkészeríti az, ha tehetséget éreznek magukban s azt nem érvényesíthetik; de mihelyt elismeréshez jutnak, az egyszerre megváltoztatja világnézeteiket.

— Bár lenne úgy. De hát ettől távol vagyunk. Holnap és azután napról napra el kell hoznom önhöz egyet ezekből a rémszerekből. Itt fogunk találkozni holnap is, e helyen?

— Kedves Ágnes! Önt kinozza az a gondolat, hogy önnel velem találkoznia kell. — Az van önnel mondva, hogy tőlem valami bizonyítékot vigyen vissza, úgy e bár? a miről megtudják, hogy csakugyan átadta nekem, a mit küldtek.

— Igen, egy papírlapra írva azt a álnevet a mit ön tegnap az atyámnak mondott.

— No hát én leírom önnel azt a nevet ötven papírlapra, s aztán mindennap adjon ön át egyet belőle, akkor nem lesz ön kénytelen velem találkozni.

— Hm. — Csakhogy azt az embert nem lehet ám bolonddá tenni. Mikor ezzel a külde-

ménnyel elszettem, ő utánam futott s aztán az egész sugáruton végig elkísért s az alatt sokat elbeszél, a mit önről tud. Hogy ön kinn járt egyszer Garibaldinál is, s Páris ostroma alatt a communeban részt vett, hogy Bakuninnal jó barátságban van. Önhöz nagy a bizodalma. De azért még is gyanakszik. Azt mondta, hogy ezentul mindennap fog ön egy levelet kapni, a miben csak egy név lesz írva, s ezt a nevet kell azután átadnia nekem, mikor a töltényt átveszi. Ezt a nevet előre sem én nem tudom, sem ön. És így mindennap kénytelenek vagyunk még is egymással összetalálkozni.

— Ez a kénytelenség csak önre nézve kellemetlen. Én nagyon szeretem, ha önt láthatom és önnel beszélhetek. Tehát holnap e perczen ismét itt ezen a helyen. Most aztán járjuk körül a hidat.

Az egyik oldalon át Budára, a másik oldalon vissza Pestre. Épen úgy, mint Kazinczy Ferencz idejében a pesti tudósok, a kik egy magyar Almanach kiadására conspiráltak, s erre a hajóhíd gyalogsorát találták ki legalkalmasabb találkozóznak. A Dunának nincsenek fülei.

(Folytatása következik.)

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Vagyog in vin öreg ember, izsmeretezs rigi politikus, hanem mig mindig nem tutam: mi az a tisztessiges, becsületezs, okozs politika. Kel jarnyi iskolaba *Pulszky*-hoz. Mar hiaba no, akar mit mongya világ: ű a legnagyobb lumen.

Emlikezik mig tekintedezs barátom uram 1875-re, kiben írta *Pulszky* cziket arul: milyen pernahajder, semire se nem valo part volt az Diak-part, izs inekelte akor divatozs notat: »Csak fuziobul termet kormány jo a vilagon.«

Csinyaltak ra akor rosz viczet: »Csunya madar a *Pulszky*.«

Mozsd meg 1880-ban írja elenkezöt: »Pernahajder, semire se nem valo ez a mostani kormány; hej volt am gyönyörű kormány az a Deak-parti.«

Persze: tekintedezs barátom uram mon-

gya ere, hogy tehatlan *Pulszky* megfordítot köpönyeget. In izs aszt hitem. Hazugsag, rafogas. Nem engedek ütet ragalmaznyi. Ű fordulta meg *magat köpönyegben*. Sixt es! Ez a politikai tisztessig. No csag merjen valaki ütet köpönyeg forgatonak titulalnyi! Pecsénye-forgatonak, azt igen, migpedig a meg forgatót riszit tekintve: cigany pecsenye-forgatonak.

Tiltakozok az elen is, hogy csunya madarnak titulalyak. Csunya madar a kakuk, a ki tojik mindig mas fiszkibe. Hanem ű tisztessiges büdös banka: tojik csak mindig a magajiba.

Hanem az az egy osztan igaz, hogy anyi saját tojas közt akora orral, mint az övi, nem boloncsag am natha nilkül megilnyi.

Kivanok neki kedvezs egisigire.

Maradtam alazatozs szolgálja

Tallérossy Zebulon.

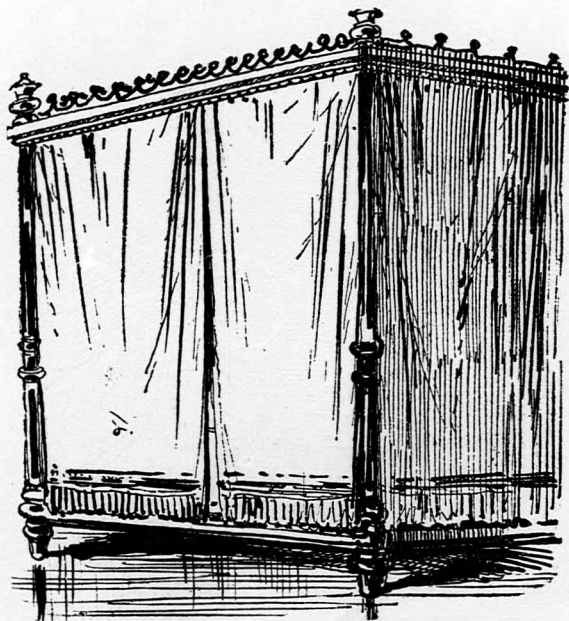
ILLUSZTRÁLT REGÉNY-CZIMEK.

„A néma czimborák.”

„Jő a tatár.”

„A hol az ember kezdődik.”

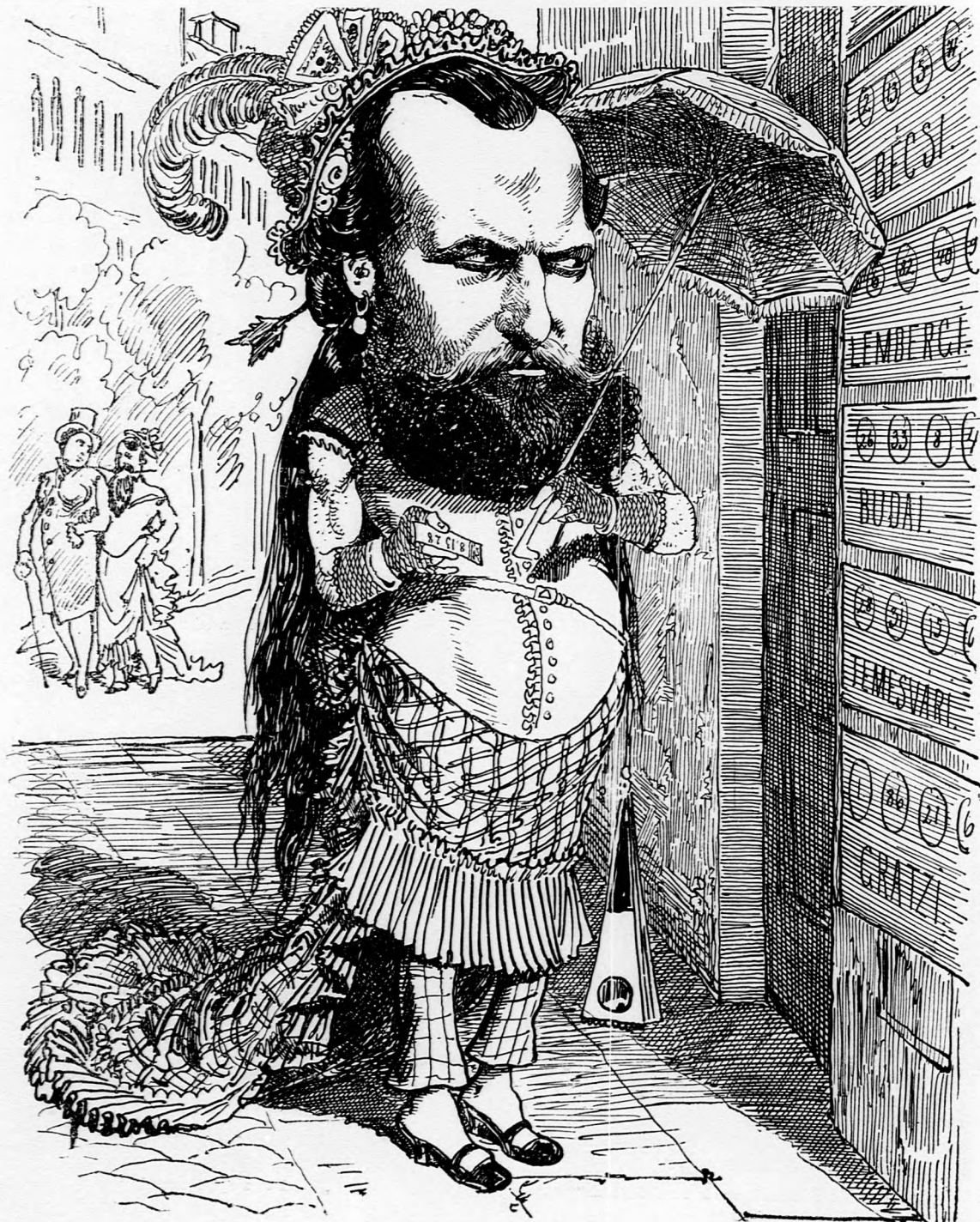

„Szív rejtelmek.”

AZ „ÜSTÖKÖS“ ARCZKÉPCSARNOKA.

IV.

BALÁZS SÁNDOR, VAGYIS: MILYEN LESZ A VILÁG KÉTSZÁZ ÉV MULVA?

AZ „ÜSTÖKÖS“ ARCZKÉPCSARNOKA.

IV.

BALÁZS SÁNDOR, VAGYIS: MILYEN LESZ A VILÁG KÉTSZÁZ ÉV MULVA?

Nem is olyan nagy terminus. Kétszáz év. Mi az olyan embernek, mint *Balázs* Sándor, a muzsák kegyeltje, a ki e réven bizonyára tovább fog élni.

Be kell vallani, hogy genialis merészség tőle, hogy ilyen közel jövőre jósolgat abban a szindarabjában, melyet tőle a mult héten adtak elő a budai arénában. Ebben a kétszáz év mulva bekövetkezendő világban egészen megfordul a férfiak és nők közti viszony: ezek lesznek a statusfér-fiak, tudósok, vállalkozók, amazok fognak strimflit kötni, otthon kávézni és gyereket dajkálni.

Mondják *Balázsnak*, hogy nem fog az úgy lenni soha.

— Hát hiszen majd meglátjátok, hogy úgy lesz. Álhatalatosan ragaszkodik jóslatához.

— — Könnyű neki. Azt az egyet bizonyosan tudja, hogy ez az alkotása nem fog egészen akkoráig fenmaradni, hiába tette írásba, hiába tanulta meg vagy 20 színészkönyv nélkül.

* * *

Pedig különben ritkítja párját a jövőre való tervezgetésekben. Hogy most olyan keveset fog lalkozik az irodalommal, egyenesen ez az oka.

Egyszer csak azzal lép meg *Lauka* Gusztit, hogy ő egy esztendő alatt Magyarországot egészen regenerálja. Nem lesz deficit, de sőt nem lesz hová rakni a sok pénzt; temérdek praenumeránsa lesz minden lapnak, csak a »Fővárosi Lapok«-nak nem lesz egy sem; novelláért, versekért úgy fizet a kiadó, mint a köles; a vasutépítés, a gőzkocsi hajtása nem fog kerülni semmibe sem, csak az isten jó levegőjébe; podagra, aranyér ismeretlen dolgok lesznek; az orvosi tudomány olyan nagyon előre halad, stb. és ismét stb.

Ennyit még elmondott nyilvánosan, többek füle hallatára. A többiek kétkedve mosolyogtak. *Lauka* azonban gyönyörűen hitte minden szavát. Ehez hát oda hajlott *Sándor*, aztán elmondta neki, hogy miképen fog pedig az megtörténni.

Lauka Guszti csak elámult. Ez olyan bizonyos mint 2 X 2—4.

— Csakhogy épen arra a napra esik az én jubileumom, — szól *Lauka*, — a melyiken te ezt a nagy tervet az ország közkincsévé akarod tenni.

Az ám. Pedig az a nap már olyan jól ki volt tűzve.

Denique: azon a jubileumon úgy el felejtette az egész dolgot a mi jó Sándorunk, hogy még mindig ott vagyunk a régi állapotokban

* * *

Mondják, hogy szereti a tarokkot. Igaz, hanem csak házat épít belőle. (Tessék jól megérteni: nem a sugáruton, hanem az asztalon.)

Mondják, hogy teszeget néha a lutriba is. De mikor ő annyi »álmok álmodója.«

Aztán meg szeret ő mindent és mindenkit.

* * *

Igazi magyar ember különösen ebben a tekintetben: meg tud bocsátani a halálos ellenségének is.

Egyszer egy ütő-szuró-vágó vers jelent meg: »egy rágalmozott vörös«-höz No hát a czimzett neki is olyan »kedves« embere volt. Megtanulta azt a verset könyv nélkül, s ott hordta mindig a kabátja zsebében.

Ekkor támadt az az életrevaló terve is, hogy ő ezzel a verssel körutat tesz az országban, mint egyszer *Liszyai* és *Vahot*; koncerteket rendez, ő azt a verset szavalni fogja. Keresett is magának czigányt. Az országban már előre örültek az élvezetes estéknek.

Hát egyszer csak észre vesszük az írói körben, hogy az a bizonyos vers nem kandikal ki a Balázs überczihere zsebéből.

Másnap már egy novellája jelent meg a fent tisztelt ur újságában.

Igy maradt el a vidéki körut. Egy jó szóért. Pedig az a jó szó neki egy pár ezer forintjába került, a mit ő czigányodmagával bizonyosan bekapott volna.

— — Ha csakugyan ilyen áldott, engedékeny szívűek lennének az emberek két száz esztendő mulva!

* * *

Mert a szive páratlan. Mondtuk is Jankónak, hogy valami jó sziv alakjában rajzolja le Balázst. Hanem a mi híres plajbászu Jankónk kénytelen volt bevallani, hogy ő olyan jó szivet nem tud pingálni.

* * *

Mindennyi hibáját pedig tetézi még egy; a miatt nem tudja magát teljesen elégedett embernek vallani. De a mi közös minden magyar íróval: hogy magyar író lett.

Csak az vigasztalja, hogy nem úgy lesz ez kétszáz év mulva.

ILLUSZTRÁLT NÉPDAL.

F. KUNO Cs.

„Fakó lovam fel van kantározva,
Azon megyek csáková vásárra

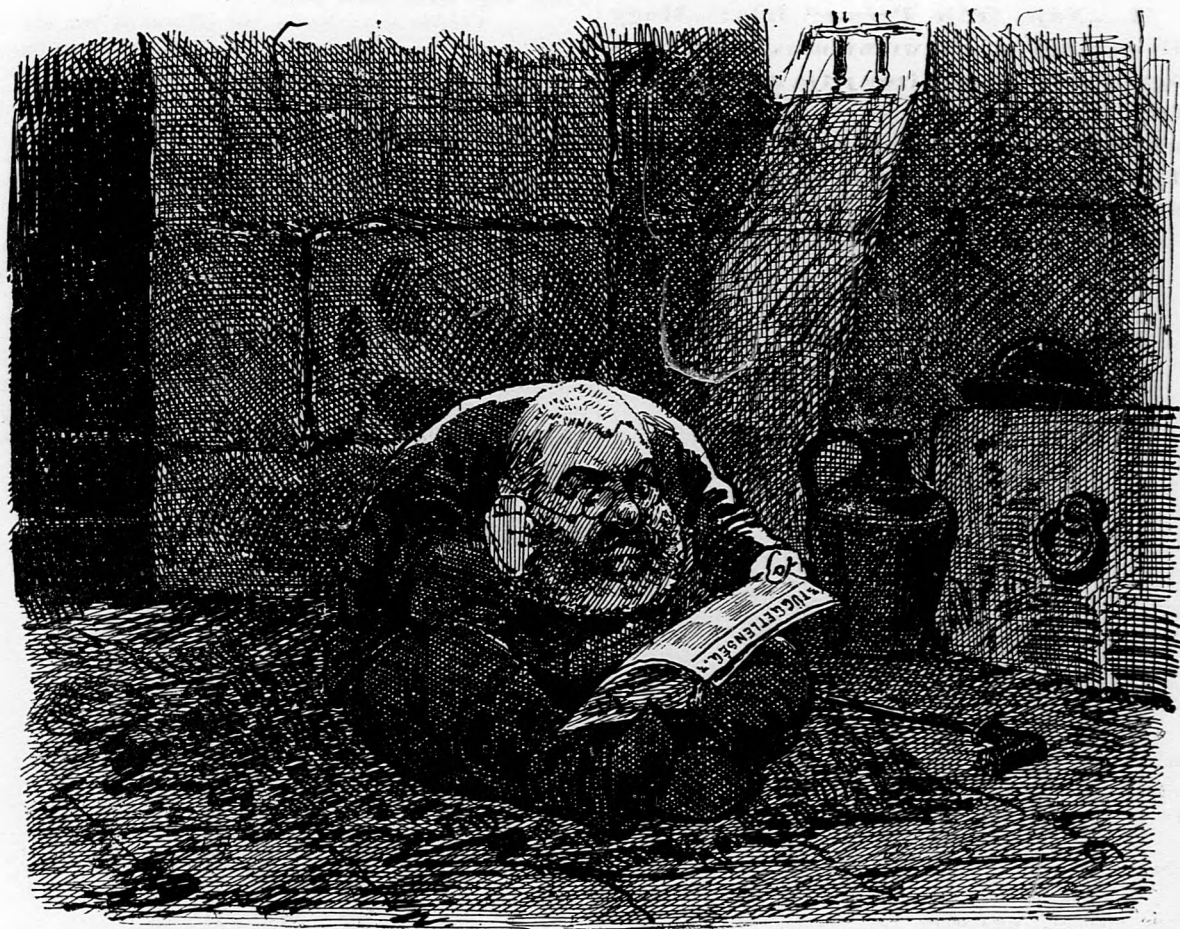
Mozdulj fakó, szikrázzék a patkó,
A mandátum épen nekem való.“

A magyar nyelv új szótára.

Bál: bőrkiallítás.
Pletykafészek: nyelvészeti kör.
Házasság: remélhető válópör.
Adomatár: Dr. Wenczel.
Morphium: paedagogia.
Vonzerő: két emeletes ház.
Párbaj: zöld csütörtök.
Zálogház: megváltó.
Váltó: papiros papirosért.
Élet: ingyen nevelő-intézet, (hol az ember még is legjobban megfizeti a tanultak árát.)

Léggömb: hónap végén a zseb.
Demagóg: piaczi dongó légy.
Halál: obsit.
Ember: halottjelölt.
Gazság: gyomlalatlan kert.
Esedékes: a varrólánya.
Embertelen: a hold.
Epekedés: káromkodás.
Kebelbarát: bolha.
Jellen: o o o o o.
Nyakleves: közelebbi ismeretség.
Képzőművészet: pofozó művészet.
Sirály: pityergő gyerek.

BEKÜLDETETT.

»A londoni távirat olvasásánál, hogy Bradaugh a paliament börtönébe vettetett, önkénytelenül ez a kép tárult lelki szemeink elé.«
A kutyabagósiak.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

I.

Régi jellemzése a magyar adósnak, egy ilyen című könyvből:
„Magyar arithmetica, azaz számvetés tudománya. Kolozsvár,
1591.“

»Regula societatis.

Magyarországon ennek a regulának igen nagy haszna nincsen, mert a Magyarok igen kemény nyakuk és egyaránt a fizetést restellik. De ha több speciésekről szólunk, szóljunk erről is valami keveset.«

II.

Egy kapuról.

Itt eben a Házban egy csinos udvari szabo különös bejárattal egy Julira kiadandó.

III.

A „Debreczen“ vezérczikkölyéből.

És mi? Várjuk a jövőt, a vihart, sötétben, bizonytalanságban, az osztrák járszalag kötélékeinek égető súlya alatt.

Indali temetésén.

Megsirrattunk. Ő is jelen volt.
Ő is hullatott könyeket.
Felöltözve gyász-feketébe
Ő is kísért szekered! . . .
Ugy mutatta, hogy fáj a lelke!
Megtámadott földet, eget.
Fájt a lelke; azon töprengett:
»Minek adott — elöleget?«
Ejh, de ezen nem bámul senki;
Hogy mért tette, nem kérde, nem,
Épen senki. Mindenki tudja,
Hogy ez Ő ur — semper idem.

Chauvinismus.

A „Náje fráje Presse“ írja: „Hogy milyen nagy a chauvinizmus Magyarországon, azt eléggé bizonyítja azon körülmény, hogy ott a német nyelv mellett csak egy Szász, a szegény, a magyaroktól századok óta üldözött nemes faj tagja szállt síkra.“

Jancsi inasnak fatális egy sorsa van. Minden bajnak ő az oka. Eltör a szoba-lány egy csészét, annak ő az oka, megbokrosodnak a lovak, annak ő az oka. Hogy már csupa keszcrűség a szegény Jancsi élete.

Egyszer a történik, hogy a nagyságos asszonynak kis babája születik.

Az orvos örömmel jelenti, hogy az új világpolgár pompás alkotásu, egészséges egy jószág, a mit hallván Jancsi inas, megszólal.

— Na, hála legyen az istennek; mert már szinte vártam, hogy ha annak a kis gyereknek valami baja lenne, a nagyságos asszony mindjárt azt mondta volna, hogy annak is én vagyok az oka.

Írókrul beszélgetnek egy lőti társaságban. Egyik hölgyecske kereken kijelenti, hogy neki legjobban tetszenek a Boccaccio novellái.

— Hogyan? hát nagysád olvasta Boccacciot? kérdi egy fiatal ember.

— Nos, igen, — válaszol az.

Hanem egy kis idő múlva siet megjegyezni:

— . . . de biztosítom önt, hogy egy szót sem értettem belőle.

— Tudja mit, Ábrahám, — szól az orvos a beteg korcsmárhoz, — most rendelék magának hánytatót; azt vegye be.

— Minek? hiszen úgy is ki kellene megint adni.

— Oh, én tudom jól, hogy nekem az a legnagyobb hibám, hogy sokat tartok magamról.

— Világért sem; hiszen az teljesen ki van egyenlítve az által, hogy mások még semmit se tartanak önről.

— Czingár ur, ez már a második eset, hogy ön késő jön a hivatalba.

— Bocsánatot kérek, főnök ur.

— No jól van, de első eset bizonyosan.

E megy a tiszti miklósi gyermek a paphoz azon kéréssel, hogy: tisztelettel édes apám, tessék adni egy kenyeret kölcsön, csak addig míg eszünk belőle.

Boros-Sebes cseh gróf birtoka lévén, a tiszték mind, a munkások egy része is cseh. Ez utóbbiak közül egy már többször volt kihágásaiért büntetve. Utoljára vétsége alkalmával azonban kimondták rá magok a legnagyobb büntetést: haza küldik Csehországba. — Az a jó bűnös hogy megtörtént.

A KASZÁRNYÁBÓL.

Inf. Dobos. Főhadnagy ur, kéröm átoosan, miért híjják a mi kaszárnyánkat nyulkaszárnyának?

Főh. Zserzsabek. Nul-kaszárnyának? Hát mikor építették, a fundamentum-ásásakor egy nul-át találtak.

Inf. Dobos. Ugy? Hát osztán mi az a nulla, kéröm átoosan.

Főh. Zserzsabek. Marrha! Hát semmi.

Hivatalos.

Az eddig fenállott »szini képezde«-nek megengedtetik, hogy további működését »szini képelde« név alatt folytathassa.

Kelt az »Üstökös«-ben, stb. stb.

Mi a csók?

Az orvos szerint:

A csók az ajak-izmoknak olyféle mozgása, mely által az ajkak előbb összeszoríttatnak, azután hirtelen szétválnak; ennél fogva a csók egy neme a — görcsnek.

A nyelvész szerint:

A csók »indulatszó«, minthogy abban a cselekvés gyorsasága a rövid *hangzó* által találóan utánoztatik.

A jogász szerint:

A csók — semmi; — mert sem mint dologi jog, sem mint obligatio nem magyarázható; — némelyek a családi joghoz számították s a »Dose« analogiájához értelmezték; azonban a »L. 74. D. de dode« nem alkalmazható a csókra. Leginkább lehetne a csókolást, mint »donatio inter viros« felfogni.

A festékkereskedő szerint:

A csók igen keresett fogyasztási cikk, s nagyban előmozdítja a keresletet a festék után, mert általa a női ajakról a festék lekopván, ezt ujjal kell pótolni.

A baka szerint:

Ha az baka nagy utra czihelődik, Marschzulágot faszol. Az csók se egyéb Marschzulágnál, mert akkor ad csókot a babám, mikor nagy utra készülök.

A szakácsné szerint:

— Lásd Pulszky Polixéna kéziratát. —

A csók Auflágja a Zuspajznak.

A feleség szerint:

A csók — kérdőjel (mikor felolvassa férjének a »Fővárosi Kávéház«-ból, hogy Monaszterly megjött Párisból a legujabb divatárakkal.)

A férj szerint:

A csók — felkiáltójel! (Mikor Monaszterlytől hozzák a — contót.)

A házi-barát szerint.

A csók — zárjel (.)

A dandy szerint:

A csók — kettőspont: mely után következik még valami.

A színműró szerint:

A csók prologja azon sok comoediának, mely — midőn a függöny legördül — többnyire tragikummal végződik — csók nélkül.

A fehér czár szerint:

A csók — ártatlan nihilismus, azaz semmi, s épen ezért dolgot sem ad, s mégis mily jó utána dolgo — — — rucky.

U—y A—l.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

V—ny A—l. (M. Sztg.) A másik vers eltévedt. Nem kaphatnók meg még egyszer? — K—y M—r. (U. o.) Köszönjük. — G. I. (Bpst. Vár.) Az a »Katonásan« még katonásabb történt meg, a hogy az egy régi adomás könyvben el van mondva; nevezetesen nyakon penderítette a gyónató pap a trombitáló katonát. Ez hát nem új. — B—gh F—ncz. (Bpst.) A javát kiadjuk; a folytatást várjuk. — U—y A—l. (Bpst.) A képtárgy nagyon jó lenne, csak hogy erre a számra elkészt. Kérjük az illet hamarabb kezünkhöz juttatni. — Az Ics és Vics beszélgetését átváltoztattuk, mert az a két szrb atyafi csak szrb dolgokról elmélkedik. — Felsőbányára. A csizmadia még csak kiszalajt olyat a száján, de a felesége szörnyen megapprehendálná. — Szt.—Habakuk (B—s S—s.) Mint látja: mindjárt hasznát vettük. E—i V—s. (Slmcz.) »A pók és a légy szerelmé« némi javítással közölni fogjuk. K—s K—n (Bpsl.) Legyen máskor is szerencsénk. — G—i F—f. (Bsse.) Az okmánytárba tesszük. Sch—t F—ncz. (Trda.) Ennek is sorát kerítjük.

Több kéziratról jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

az

„ÜSTÖKÖS“-re.

Az új évnegyed közeledtével felkérjük olvasóinkat, hogy előfizetéseiket kellő időben megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fenakadás történjék.

Az előfizetések az »Athenaeum« kiadóhivatalába küldendők.

Az „ÜSTÖKÖS“ előfizetési ára:

Jul.—szeptemberre 2 frt.
Jul.—decemberre 4 frt.

Budapest, 1880-ik jun. 19-én.

Az „Üstökös“ kiadó hivatala.

Laptulajdonos:

JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő:

SZABÓ ENDRE.

Rajzolja:

JANKÓ.

Budapest, 1880.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.
(Athenaeum-épület.)

HIRDETÉSEK.

A Karassin-féle borostyánkő

Jelhelyek örökösei a t. cz. vevőknek tiszteletteljesen tudomásukra hozzák, hogy bányáikban talált gazdag borostyánkőtelepek következtében nagyság szerint 80%-ig leszállították.

Ezen meszeszerűen olcsó árakat az alaposan, de értéktelen és az egészségre károsan ható utánzások által vesélyeztetett híret a természetes borostyánkőnek fentartani vélik.

A nekünk biztosított általunk előállított árai a **természetes borostyánkőből** erős, szivarzipkáknak díszes etüiben.

- I. m. 12 cm. h. el. 20 frt most 5.— ft.
- II. > 10 > > > 16 > > 4.— ft.
- III. > 9 > > > 12 > > 3.— ft.
- IV. > 8 > > > 10 > > 2:50 ft.
- V. > 7 > > > 8 > > 2.— ft.
- VI. > 6 > > > 6 > > 1:80 ft.

Vékony szivarzipkáknak.

- I. m. 10 cm. h. el. 15 frt most 3.— ft.
- II. > 9 > > > 10 > > 2:50 ft.
- III. > 8 > > > 8 > > 2.— ft.
- IV. > 7 > > > 6 > > 1:80 ft.
- V. > 6 > > > 5 > > 1:50 ft.

Felsorolt árak iránt e közlemény kihirdetésétől számítandó 4 hétig érez-zük magunkat lekötelve, és fentart-juk magunknak a jogot esetleg az ára-akat felemelni.

A megrendeléseket képviselőnkhöz

W. HENN, in WIEN,

X. B. Dampf-gasse No. 11. kérjük intézni.

Természetes vagy-sága egy 10 cm. hosszú szivar zip-kának.

Az esküldés az összeg be-küldése után vagy utánvét mellett tör-ténik.

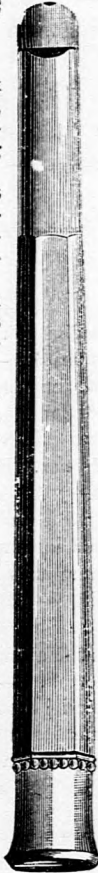
Eredeti nagy-sága egy 10 cm hosszú szivar-ka zipkáknak (cigarette.)

14 nap alatt

a világhírű dr. **Rix-féle eredeti Pompadour Pasta** eltávolít minden tisztátalanságot az arcról u. m.: szeplőt, májfoltot, kelékeket, fekete szemcsé-ket, himlőfoltokat, orrvörösséget. Ezen pasta a bőr-nek finom, puha, bársony kinézést ad; az eladás jótállás mellett történik, s ha hatása nem lenne, a pénz akadály nélkül visszaküldetik. Egy üveg hasz-nalati utasítással 1 frt 50 kr.

Rix Vilma, Dr. Rix Adalbert özvegye
Wien, II. Praterstrasse 16.

„THE GRESHAM“
életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók: Budapest, Ferencz-József-tér 5.
Ausztriai fiók: Bécs, Opernring 8.

A társaság vagyona frcs 66.576,023.95
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1879. június 30-án frcs 13.622,702.40
Kifizetések biztosítási és járadéki szer-ződések s visszavásárlások stb. után a társaság fennállása óta (1848) több mint frcs 86.000,000.—
A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti idő alatt a társaságnál frcs 58.340,600.—
értékig nyújtattak be ajánlatok, miáltal a legutóbbi 25 év alatt be-nyújtott ajánlatok összértéke több mint frcs 945.062,825.—
értékre megy. — Tervezetek s minden közelebbi felvilá-gosítások az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb városában az ügynök urak s a magyar és osztrák fiókok által adatnak.

Mulattatásul!

Durránás nélküli **Flobertpuska** czél és ma-dár lovészethez 12. 14, 18, 24 frt ehez 100 töltény 50 krtól 1.80. Vas czélátlába kugró alakkal és mo-zsárral 9frt, kuglító bábuk 2.25. Lignum sanctum golyó 1.40-től 4 frt-ig. Ang. Croquet játék 18—25 frt. Karika játék dtja 2.40. Gummilapda 20 krtól 1 frt. Halászó eszközök, zsinórral ellátott horgok 10 krtól 1.80-ig, hálók, halászó botok 1—16 frt. csalogatólegyek horoggal dtja 80 kr. Dr. Schreeber teljes tor-nakészüléke iskolával 15 frt. Egyes **Torna-eszközök** kívánt nagyságban oskolák részére. Gyernek hinta 13.50. Tor-nagyoló kilója 30 kr. Színes papir lampionok kertünnepélyek kivilágításá-hoz. Harmonium sipladák 5 és 7 zenedarabbal 12—16 frt. madárantító siplada 9—11 frt. Legjobb Moskow Cigarettpapir szipkával ohajtás sze-rinti olcsó cigaretti önmagá gyártásához 100 drb. 35 kr. Ehez készite 30kr. Gyáriagi készítéshez gép 3 frt. Harmonika accordeon tremolo trom-bita díszszel 7 frt, nagyobb contra bassal 15—21 frt. Idő jósló barát-40kr., hővmérővel 1.25—2 frt. Madár kalitka asztalkával 8—14 frt. Virág asztalok 8—20 frt. Fikus edények állvány-nyal 5—9 frt. Japáni legyező 20 kr. Divatos le-gyező 1—25 frt. Uj Gyöngyvírág illatszert, igen ked-velt frt. 1.20.

UJ! Szolid valódi Nickl terebó és pontosan járd-
Remontoir zsebóra kettős fedél-
vel kules nélkül felhuzható, romlásnak nincs kitéve
mert mutatója kinyitás nélkül igazítható 10 frt. Ajánl-
matom meglekintés végett órásoknak, kész vagyok, ha meg nem feleln.
3 nap után is a pénz visszateríteni.

Dohányzóknak: Dohányvágógép hajtó kerékkel, könnyen
kezelhető 18 frt. Dohányt nedvesen tartó
bődn 3.50—4.50-ig. Gőz pipaszár tisztító 1.80. Strassburgi szárazan szivó
vadászpipa 1—1.50. Bagó tálcza 1—1.25. Kanócos gyufa-tartó 85 krtól
1.30-ig. Önmagától működő cigaretté gép dohánytartóval 2 frt. Narguil-
ler keleti dohányzó palack 2.80—8 frt.

Megrendeléseknél képes árjegyzéket mellékel
Kertész Tódor, BUDAPEST, 1.
Dorottya-utca 1.